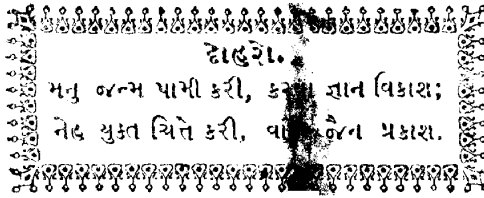

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

પુસ્તક ૧૯ મું. શાકે ૧૮૨૫. સંવત ૧૮૫૯. ભાદ્રપદ. અંક ૬ ઠા.

વીજી જૈન કોન્ફરન્સ.

મુખ્યમાં થતારી જૈન કોન્ફરન્સની બીજી એક સંબંધી કામ આચાર મુખીમાં થયું આગળ વધ્યું છે અને આ અંક જહાર પડતા મુખીમાં તે થયું વધી જશે જેથી અહીં એ વિષયમાં બીજી કાંઈ પણ લખવાની અપેક્ષા રહેતી નથી. પરંતુ કોન્ફરન્સની અંદર જે જે વિષયો ચર્ચાવાના હશે છે તે સંબંધમાં કાંઈક વિશેષ અજવાળું પાડવાની અપેક્ષા રહે છે.

૧ છઠ્ઠી પુસ્તકોદ્ધારના સંબંધમાં વિચાર કરતાં તેના ઉદ્ધાર માટે ચાર પ્રકારની કર્તવ્યતા જણાય છે. પહેલાં તે જોડવા પુસ્તકો કાળ ક્રમે અનેક આપત્તિઓનો ભોગ થવામાં નાશ પામતાં પામતાં બાકીનાં રહેલા છે તે હવે શરદી થા હવેલી વિગેરે કાંઈ પણ પ્રકારની ઉપાધિથી નાશ ન પામે તેને માટે ચોંપતા ઉપાયો લેવા જોઈએ. કારણ કે પુસ્તકો તે આપણી કોમનો અરેખરો વારસો છે. આપણા પૂર્વજાચાર્ય મહારાજાઓ આપણે માટે જે અખુર અને અપેરિમિત દોહત મુકી ગયા છે કે જે દોહતવડે આપણે અજન્મર સંપત્તિ મેળવી શકીએ અને દોહત એમની એમ કાયમ રહે તે આપણા પ્રાચિન પુસ્તકોજ છે. તેનો સંચાર જેના કયમમાં હોય તે કાંઈ તેના માલિક નથી, તેના માલિક શ્રી સંઘ છે. કયમદારની સત્તા તેલું સંર-

૧૨૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

કાણુ કરવાની અને ત સાથે તેનો યોગ્ય ઉપયોગ થવા દેવાની છે, નહીં કે પડ્યા પડ્યા ઉઘેલોને ખવરાવો દેવાની કે રાખી મુકવાની આ બાબતમાં શ્રી સંઘે જરૂર સત્વર ઉપાયો લેવાની આવશ્યકતા છે. કેમકે આનો વિનાશ તે આપણી વાસ્તવીક દોલતનોજ વિનાશ છે. તેથી તેને માટે યોગ્ય પગલાં જરૂર તો જીલ્લું પુસ્તકોદ્ધારનો પહેલો આયો છે.

સારખાદ તેવા તમામ પુસ્તકોનું લીસ્ટ તૈયાર કરાવવાની ખરેખરી આવશ્યકતા છે. પૂર્વોચાર્ય મહારાજશ્રીએ અહર્નિશ પ્રયાસ કરીને અંધો રસ્તો મળ્યા છે અને દ્રવ્યવાન પુસ્તકો તેની મળતો લખાવી ગયા છે તે માત્ર ભંડાર શોભાવવા માટે નહીં પણ તેનો ફેલાવો કરવા અને અનેક ઉત્તમ જીવોને તેનો લાભ આપવા. સારે પછી તેનું લીસ્ટ આપવું અને છપાવવા જેવું તેમાં અડચણ શા માટે લેવામાં આવે છે? આજે હવે કોઈ છીનવીને લઈ નળ એવો વખત નથી કે જેથી કાંઈ પણ ભય રાખવો પડે. આ પ્રમાણે લીસ્ટ બહાર પાડવું તે જીલ્લું પુસ્તકોદ્ધારનો ખીન્ને પાયો છે.

સાર પછી જે જે પુસ્તકોની નકલો બહુ જુજ એકાદ બેજ હોય, અંથ મોટા હોય, શુદ્ધ પ્રતિ કવચિતજ મળતી હોય, અને પ્રસિદ્ધિમાં લાવવાની આવશ્યકતા હોય તેવા અંથો સારી રીતે શુદ્ધ કરાવીને, ઉચ્ચ કાગળો ઉપર, આશાતના ન થાય તેવી રીતે, મૂળ ટીકા વિગેરે સહિત છપાવીને બહાર પાડવા અને તેની એક એક પ્રત દરેક ભંડારોમાં મુકાવવી. જેથી તે અંથનો ફેલાવો ઘણો થશે અને લખાવવાથી થતો મુષ્કળ ખર્ચ અને વધતી જતી અશુદ્ધિ અટકશે. છપાવવા કરતાં લખાવવું ઠીક એવા વિચાર ધરાવનારા ગૃહસ્થો જે લઘીઆના લેખની અશુદ્ધિ તરફ નજર કરશે તો અમે ધારીએ છીએ કે તેઓ પણ અમારા વિચારને મળતા થશે. પરંતુ તેવી લખેલી પ્રતોનો વાંચીને અનુભવ કર્યા શિવાય ખરેખર પડવાની નથી. છપાવવામાં તો એક પ્રતિ શુદ્ધ કરવાનીજ જરૂર પડે છે કે જેને માટે જેટલો ખર્ચ કે જેટલા વખતનો ભોગ આપીએ તેટલો ખર્ચ શકે તેમ છે. આ જીલ્લું પુસ્તકોદ્ધારનો ત્રીજો પાયો છે.

જીલ્લું પુસ્તકોદ્ધારનો ચોથો પાયો એક વિદ્વાન્મંડળનું સ્થાપન કરવું તે છે. તેને માટે આ માસીકમાં અગાધી સચિત્તર લખેલું હોવાથી પિટપેપલુ કરવાની આવશ્યકતા નથી. પરંતુ એટલું લખવાની તો ખાસ જરૂરજ છે કે એવા કોઈ પ્રકારના અંકેશ શિવાય જે અંથો કે સત્રો વિગેરે મળે કે ભાષાનાર યોગ્યપણે છપાવવાનું આજીવન માટે કે પરમાર્થ શુદ્ધિને રાજ

ઓછા જૈન કોન્ટ્રીસ.

૧૨૩

રહ્યું તો તેનું પરિણામ આપણા અપૂર્વ યથોત્તી મહત્વતા ધરાવવામાં આપણે પણ ઉપેક્ષા કરનાર ઠરવાથી દોષ પાત્ર ઠરવામાં આવશે.

૨ જીને વિષય જીવ્ય ચૈત્યોદ્ધારનો છે. આ વિષય આપણા વર્ગમાં ધણા ચરચચેલો છે. હવે દ્રવ્યનો પ્રવાહ નવા ચૈત્યો અધાવવાને બદલે જીવ્ય ચૈત્યોના ઉદ્ધાર તરફ વળવાનીજ જરૂર છે. આ વિષયના મુખ્ય બે વિભાગ પાડી શકાય તેમ છે. તીર્થાનો ઉદ્ધાર અને સામાન્ય ચૈત્યોનો ઉદ્ધાર, આ બાબતમાં પ્રથમ એક લીસ્ટ તૈયાર થાય કે અમુક અમુક સ્થાનકે આટલાં ચૈત્યો જીવ્ય સ્થિતિમાં છે, સમસાવવાની તાત્કાલિક આવશ્યકતાવાળાં છે. અને તેને માટે આટલા અર્ચની જરૂર છે, તો પછી આવુંઆવુંના આગેવાનોને લખી તેને માટે યોગ્ય ગોઠવણો કરવી અનુકુળ પડે. કોઈ લાભાંતરણના ત્રોડવાથી દ્રવ્યવાન થયેલા ભાગ્યજીની પુરતો આવા કામમાં પોતાના દ્રવ્યનો મદદપ્રયોગ કરવા માટે સારી રકમ આપવા બહાર પડે તો ખીજાઓ પણ તેનું અનુકરણ કરે અને કામ થવા લાગે.

૩ વ્યવહારિક અને ધાર્મિક કેળવણી સંબંધી ત્રીજે વિષય છે. તે બંનેની તો ખાસ આવશ્યકતાજ છે એકની આ ભવને માટે ને ખીજાની પરભવને માટે, આ ભવ સુધારીને પરભવ અગાડતો તે સુસંગતોનું કાર્ય નથી. આ સંબંધમાં મુખ્ય ત્રિજો તો કેટલાક બુદ્ધિશાળી હતાં ગરીબી અવસ્થાના કારણથી કેળવણી લઈ શકતા ન હોય તેને મદદ આપવી, આશ્રયસ્થાન આપવું અને તેને શ્રદ્ધાહીન ન થવા દેવા માટે આશ્રય આપવાના બદલામાં ધાર્મિક કેળવણી લેવાની જરૂર પાડવી. બાહ્યાવશ્યથી અપાતી કેળવણીમાંજ જે મિથ્યાત્વના કે નાસ્તિક્યત્વના ખીજ વવાય છે તે ખીજ હવે થવા માટે પ્રારંભથીજ તેના નિવારણભૂત શુદ્ધ વિચારરૂપ યોગ્ય-તેની શક્તિના પ્રમાણમાં મળી શકે તેને માટે યોગ્ય ગોઠવણો કરવી. અને ધાર્મિક કેળવણીમાં પ્રૌદતા પ્રાપ્ત કરી શુદ્ધ શ્રાવકો પણ સારા વિદ્વાન નિવડે અને ખીજાઓને ઉપયોગી થઈ પડે એવી સંગીન ગોઠવણ કરવી. તેમજ વ્યવહારિક કેળવણીમાં આગળ વધવા ઇચ્છનાર પણ વધારે આગળ વધી પણ જૈનપ્રજાનું આશ્રય સ્થાન થઈ પડે તેવી ગોઠવણ કરવી. જેથી આ ત્રીજે વિષય હાથ ધરવાની સાદૃશ્યતા થઈ શકશે.

૪ ચૈત્યો વિષય નિરાશ્રિત જૈનોને આશ્રય આપવા સંબંધી છે. આની તો ખાસ આવશ્યકતાજ છે. અને તેમાં બહોળો ભાગે જૈન દ્રવ્યવાનોજ કામ છે. બુદ્ધિમાન ગુણુવાન કે વિદ્વાન એમાં ઝાડું કરી શકે એમ

૧૨૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

નથી. પૂર્વે પુણ્ય યોગે પ્રયોગવડે યા જીન પ્રયાસે સંપત્તિ પ્રાપ્ત થઈ હોય તેનો યોગ્ય વ્યય કરવાની ન્દરી તેવી સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવા માટે-ખાસ જરૂર છે અને તેને માટે પ્રથમ પોતાના સ્વામીભાઈઓ તરફજ હાથ લંબાવવાની આવશ્યકતા છે. જેતાં જેતાંમાં પાંચ દશવર્ષમાં અપણુ જૈન બંધુઓની સ્થિતિ ઘણું સ્થાનકે અતિ મંદ જેવામાં આવે છે. તો બ્યારે તેને 'સ્વામીભાઈ' એવા શબ્દથી વચ્ચ કરીએ અને પછી એક ભાઈ બુણે મરે ત્યારે જીને ભાઈ એશઆરામ કરે કે લક્ષ્મીને ડાડી મુકે એ કેટલું બધું અધઠિત છે. તેનો સુગ શ્રીમંતોએ વિચાર કરવાની જરૂર છે. પૂર્વે આખ્યાનું રાજ લક્ષ્મી મળવારૂ છે અને ન આખ્યાનું ફળ તેને રીસાવવારૂ છે. લંબે મળેલું સ્થાન કાયમ રાખવું હોય તો તો તે જીનને આપવી અને સ્થાનને અદલો બદલો કરવો હોય તો લક્ષ્મીને રાખી મુકવી અથવા પોતેજ યોગવળી. આ બંને વાત પોતાને હાથ છે.

આ વિચયના ત્રણ-વિભાગ કરવા જેવા છે. અનાથ આળેલાં સર-ક્ષણુ, અનાથ વિધવાઓને આશ્રય અને નિરાશ્રીત જૈન બંધુઓને મદદ. આ સંબંધમાં આખા હિંદુસ્થાનને માટે કાંઈ એક ફંડથી કે એક હાથથી પહોંચી વળાય નહીં. એવા દ્રવ્યવાન અને એવા કિદર હાલ વર્તમાનકાળમાં દદીગત થતા નથી પરંતુ જે જુદા જુદા વિભાગ તરફથી પોતપોતાનાં સર્કલ માટે ફંડ કરવામાં આવે અને આ કામ ઉપાડી લેવામાં આવે તો બનવા સંભવ છે. તેમાં પણ કોઈ સર્કલ એવું હોય કે જેમાં નિરાશ્રીનો સ્વભાવ હોય અને દ્રવ્યવાન વિશેષ હોય. જેમ કે બંગાળા. તો તેમણે કાસ્યાનાર કે મારવાડ જેવા કોઈ દેશ માટે થતા ફંડમાં પોતાને હાથ લંબાવવો. આ કાર્ય ખાસ જરૂરતુ એટલા માટે છે કે પેટની ખૂર્તિ શિવાય ધર્મ કામ બની શકતું નથી. અને આપણા ભાઈઓને બુખ્યા રાખા આપણે નિરાંતે કરવું એમાં આપણી શોભા નથી.

૫ પાંચમો વિષય જીવદયાનો છે. આ વિષય સર્વ આર્થ પ્ર-બળની સંમતિવાળો છે પરંતુ વાસ્તવિક દયાનું સારૂ બનવાનાર તરિકે ને-મજ તે કાર્યમાં તન મન ધનથી મદદ કરનાર તરિકે જૈન કામ સુપ્રસિદ્ધ છે.

આના પેટાવિભાગમાં જૈનબંધુઓ શિવાયના સામાન્ય મનુષ્ય પરતે અનુકંપા, અનાથ જનાવરોનું સંરક્ષણુ વિનાશરણુ થતી જનાવરોની હિંસાનું વિચારણુ અને જનાવરોપર ગુજરતા ઘાતકીપણાની અટકાવવા આવી ચાલ આપનો રહી રાખે છે.

બીજી જૈન કોન્ફરન્સ.

૧૨૫

તેને માટે યથાયોગ્ય પ્રયત્ન કરવાની જરૂર છે. આ ચાર પૈકી પહેલી બાબતમાં અજ્ઞાન વર્ગ આપણને ઉપેક્ષાવાળો સમજે છે. બીજી બાબતમાં આપણે યથાયોગ્ય પ્રયત્ન બહોળે ભાગે કરતા હોવા છતાં છીએ અને ત્રીજી ચોથી બાબતને માટે રાજ્ય સત્તાની મદદની આવશ્યકતા છે. આ બાબતમાં શુ પ્રયત્ન કરી શકાય તે આગેવાન વર્ગ વિચારવા યોગ્ય છે.

૬ છઠ્ઠો વિષય હાનીકારક રીવાજો દૂર કરવા તથા બ્રાતૃભાવ વધારવાનો છે. બ્રાતૃભાવ વૃદ્ધિ પામવા માટે તો આ કોન્ફરન્સ મેળવવાનો ખાસ પ્રયત્નજ છે. પરંતુ તેમાં માત્ર કેટલાક થવાથી બ્રાતૃભાવ વધ્યો કહી શકાશે નહીં. પણ તે સાથે અંતઃકરણના મેલને દૂર કરી એક દિવે કામ થશે અને એક બીજાની સાથે સલાહ મેળવી મદદનીશ થવાશે તો બ્રાતૃભાવ વધ્યો કહેવાશે અને વધશે.

હાનીકારક રીવાજો જેવા કે-મરણ પાછળ હદ ઉપરાંત રડવું કૂટવું, મૃત્યુ પાછળ જમણુવારો કરવી, શકિત ઉપરાંત નાત વરા વિગેરેના દરજ્જાત ખરચો કરવા, અમક્ષ પદાર્થો-કંદમળ, સોડાવોટર, લેમ્બેટ, મલપાન, બીસ્કુટ વિગેરેનો પ્રચાર જે વધવા માંડ્યો છે તે ખાવા, બાળકન કરી ઉછરતા યુવાનોની જાંઘળી રદ કરવી, ખાવા પીવાના વ્યવહારમાં વ્યાજબી છુટથી વર્તી સંપ વૃદ્ધિ ન કરવી. વિગેરે અનેક બાબતો એવી છે કે જેને માટે અમુક સમુદાયના, અમુક જાતિના, અમુક વર્ગના, અમુક દેશના આગેવાનો ધારે તો કેટલાક રીવાજો સખતાધર્મી, કેટલાક હુકમી, કેટલાક નમ્રતાધર્મી, કેટલાક સમુદાયિક બળથી, કેટલાક આધુનિક સ્થિતિનું ભાન કરાવવાથી જરૂરી અટકી શકે. આ બાબત આગેવાન ગૃહસ્થોએ જરૂર ધ્યાનપર લેવા યોગ્ય છે. કેમકે એમાંની કેટલીક બાબત એવી છે કે જે-આપણને શારિ-રીક સ્થિતિમાં પાયમાલ કરે, કેટલીક બાબતો એવી છે કે જે દ્રવ્ય સંબંધી સ્થિતિમાં પાયમાલ કરે અને કેટલીક બાબતો એવી છે કે જે ધાર્મિક સ્થિ-તિમાં પાયમાલ કરે, માટે એવી પાયમાલીમાંથી બચવા બચાવવા માટે આ-ગેવાન વર્ગને લક્ષ આપ્યા શિવાય છુટકો નથી.

૭ સાતમો વિષય જૈન ડીરેક્ટરીનો છે. એની જરૂરીઆત માટે આ માસિકમાંજ અમે ખાસ વિષય લખેલા છે તેથી અહીં વિશેષ લખવાની જરૂર નથી.

૮ ધાર્મિક ખાતાં તથા શુભ ખાતાના હિસાબો ખરાબર

૧૨૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

રાખવા બાબત-દરેક એવાં ખાતાં ચલાવનારા આગેવાનોએ ધ્યાનપર લેવા યોગ્ય છે. કેટલાંક ખાતાની ગેરવ્યવસ્થા માત્ર આગેવાનોના પ્રમાદને લીધેજ થાય છે. જો કે તેમાં સ્વાર્થપ્રદિ બીજકુલ હોતી નથી. કેટલાક ખાતા ચલાવનારાઓ હિસાબની વ્યવસ્થા કેવી હોવી જોઈએ તે જાણતા ન હોવાથી દોષિત દેખાય છે. કેટલાક એવાં ખાતાના આગેવાનો આપખુદ વાપરતા હોવાથી દોષપાત્ર થાય છે અને વખતપર કેટલાકમાં ગોટાળો પણ હોય છે. તો બનતા સુધી કોઈ પણ ખાતાની સંભાળ એ ચાર કે તેથી વધારે ગૃહસ્થોની કમીટી નીમીને રહેવી જોઈએ કે જેથી દોષોત્પત્તિનો સંભવ ન રહે અને બનતા સુધી જેમાં ખાસ કારણ ન હોય તેવાં ખાતાંઓના હિસાબ છપાઈને યા બીજી રીતે જાહેરમાં પણ મુકાવા જોઈએ. આ પ્રમાણે અનેક રસ્તા ગેરવ્યવસ્થા અટકાવવાના છે તેમાંથી જે યોગ્ય રસ્તા લાગે તે લેવા લેવરાવવાની સૂચના કરવાનું કામ કોન્ફરન્સનું છે.

૯ નવમો અથવા છેલ્લો વિષય કોન્ફરન્સની યોજના પાર પાડવાના ઉપાયો સંબંધી વિચાર કરવાનો છે. આ વિષય ખરેખરો જરૂરનો છે, એટલુંજ નહીં પણ સર્વમાં મુખ્ય છે. એટલે કે કોન્ફરન્સની માત્ર ત્રણ દિવસની એકઠામાં કાંઈ બધાં કામ પાર પડી શકતાં નથી પણ કેટલાક ના વિચારો થાય છે, કેટલીક ગોઠવણો થાય છે, કેટલીક સલાહો અપાય છે, કેટલીક યુક્તિઓ વપરાય છે અને કેટલાક કામ રસ્તે પાડતા જેવાં પણ થાય છે પરંતુ તે બધા પ્રકારેને માટે આખા વર્ષ પર્વત પત્રવ્યવહાર ચલાવી, પ્રેરણાઓ કરી, વચનો યાદ આપી, યોગ્ય પ્રકારનું દબાણ વાપરી કે વખતની, ધારેલાં કાર્યો પૈકી યોગ્યોનાં પણ અમલ કરાવવા માટે એક મુખ્ય ઓશીસ, પગારદાર યોગ્ય માણસો, કોન્ફરન્સની શાખાઓ, તેના વ્યવસ્થાપકો વિગેરે ગોઠવણો એવી રીતે થવી જોઈએ કે જેથી ત્રણ દિવસમાં વાલેલાં બીજોને આખા વર્ષ પર્વત પાણી સિંચી કેટલાંકને એકુરા લવાય અને કેટલાંકને પત્ર પુખ્ત કે ફળની નિષ્પત્તિ પણ થાય.

ઉપર પ્રમાણે કોન્ફરન્સમાં લેવા યોગ્ય ધારેલા વિષયો સંબંધી સ્પષ્ટિ કરણ કરેલું છે તે ઉપર જૈનવર્ગના આગેવાન ગૃહસ્થો ધ્યાન આપશે તો કાર્ય સિદ્ધ કરવાને ઉત્સુક અંતઃકરણ ઉપર પ્રકાશ પડવા સંભવ છે.

અમારા મિત્ર તત્વવિવેચકના લેખકે “વગર કારણે કોઈને ઉતારી પાડી એકમેકમાં અણગમો ઉત્પન્ન થાય તેવા પ્રયત્નથી પાછું હટવું” એવી અમને

ભવ્ય આત્મહિત શિક્ષા.

૧૨૭

હિતશિક્ષા આપી છે પરંતુ અમારો લેખ કે અમારો આશય તેનું અતાવનારો નથી એમ એઓ સાહેબજ લક્ષ પૂર્વક વાંચી જોશે તો તેમની ખાત્રી થાય તેમ છે તોપણ અમે તેમની હિતશિક્ષા માથે ચઢાવીએ છીએ અને કોઇપણ રીતે આપણા જૈનમંથુઓ પરસ્પર મિત્રભાવમાં વૃદ્ધિ પામે એવી અંતઃકર-ણથી ઇચ્છા ધરાવીએ છીએ.

તથાસ્તુ.

મહત્ત્વ આત્મહિત શિક્ષા.

આત્મહિતેથી ભવ્ય પ્રાણીઓએ મૈત્રાદિક ચાર ભાવનાઓ સમાસથી પણ આ પ્રમાણે ભાવથી યોગ્ય છે.

૧ સર્વ જગતના જીવો સુખી થાઓ. કોઇ દુઃખી ન થાઓ. સર્વ કોઇ સુખને રસ્તે ચાલો. દુઃખના રસ્તાથી દૂર રહો. ઇતિ પ્રથમ **મૈત્રી ભાવના.**

૨ શ્રી વીતરાગ વચનાનુસારી ત્રિકાળવર્તી સર્વ જગતના જીવોના. સર્વ સુકૃતોતું હું ત્રિવિધે (મન વચન અને કાયાવડે) અનુમોદન કરું છું. ઇતિ પ્રમોદ યા **સુહિતા ભાવના** દ્વિતીયા.

૩ સર્વદા સ્વશક્ત્યનુસારે પોતાનો યથાયોગ્ય નિર્વાહ કરવા અસ-મર્થ એવા દ્રવ્યથી દુઃખી જીવોતું દુખ અપહરવા યત્ન કરું તથા ધર્મહીન જીવોને ધર્મ પમાડવા સદા યત્ન સેવ્યા કરું. ઇતિ ત્રિતીયા **કરૂણા ભાવના.**

૪ સદા ધર્મથી વિમુખ તથા પાપકર્મને સન્મુખ એવા અયોગ્ય અ-નધિકારી અપ્રતિકાર્ય જીવોતું પણ અહિત અણુધ્મ્ચિતો હું તેઓ પ્રતિ રા-ગ દ્વેષ રહિત મૌન અવલંબી રહું. ઇતિ **મધ્યસ્થ ભાવના** ચતુર્થી.

હવે ભવ્ય પ્રાણીઓ સદા નિર્વિઘ્નપણે પ્રમાદ રહિત આત્મહિત સ્વધી સદા સુખી થાય એવી જુદીથી પ્રેરાઈ કંઈક પ્રસંગોપાત લખવા યત્ન કરું છું.

જીવ માત્રને સુખ વહાણું અને દુઃખ દવણું લાગે છે ખરું પણ સા-ચું સુખ તો ધર્મ સેવન કર્યા વિના પ્રાપ્ત થતું નથી. એમ છતાં જીવો ધર્મ-આત્મહિત સાધવામાં વિલંબ-વાયદા કર્યા કરે છે. તેમજ દુઃખ માત્ર અધર્મ-અનીતિ-અન્યાય આચરણથી થાય છે. એમ છતાં તેથી પાછા

૧૨૮

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

આસરતા નથી. તો પછી દુઃખનો છેડો આવી સુખનો દહાડો શી રીતે આવે ? તે સુખના અભિલાષી પ્રાણીઓએ પ્રથમ વિચારવાનું છે. પરમ પવિત્ર જ્ઞાનીઓના વચનોને વિષે કોઈ અંશે પ્રતીતિ-ખાત્રીવાળા જીવોને કદાચ તે તે સાંસારિક કાર્યો કરતાં ઝુરણા રહેતી હશે ખરી પણ સાહસિક થઈને જ્યાં સુધી અકાર્ય-અનીતિ-અન્યાયનો ત્યાગ પોતે કરતા નથી ત્યાં સુધી ખરા સુખનો સ્વાદ તેને મળતો પણ નથી. કેમકે સુખ મયકોડીને પણ જેર ખાનારો જીવી શકે છે શું ? તે તે જગત પ્રસિદ્ધ જેરો કરતાં પણ અકાર્ય અનીતિ અન્યાયાચરણું, જેર બહુ આકરું છે. કેમકે તે તો એકજ વખત જીવિત હરે છે. અને આનો અનેક ભવો સુધી સંતાપે છે. તો પણ મૂઠ અજ્ઞાની જીવો તેનો ત્યાગ નહિ કરતાં મેધડક તેનેજ સેવ્યા કરે છે. એટલે અનીતિ અન્યાયજ આચર્યા કરે છે. અને પોતાનું ખરું હિત તકાસતા નથી. આ કેવી અજ્ઞાનતા ? આ કેવી મોહાંધતા ? અનેક પાપ-અન્યાયાચરણથી મેળવેલી વસ્તુ ખાવા પીવા કે ભોગવવામાં તો સંબંધ ધરાવનારા સર્વે આવી મળે છે પણ તેના પાપનો ભોજો તો ભોષા સાહેબ ને શિરેજ રહે છે જેથી તેને ભવાંતર (ખીજા ભવો) માં ઇચ્છા નહિ છતાં નરકાદિક દુઃખો બળાત્કારે ભોગવવાંજ પડે છે. તે તે દુઃખોથી છોડાવવા, મુક્ત કરવા કે તેમાં ભાગ લેવા કોઈ કામે (વગે) આવતું નથી. અર્થાત્ શરણુ રહિત તે બાપડાને તે તે સર્વ દુઃખો અવશ્ય ભોગવવાં પડે છે. જે દુઃખો પોતાનીજ મેળે પોતેજ પેદા કર્યા છે તે દુઃખોનો ઘણો લાંબો વખત ભોગવશે કર્યા છતાં પણ કેમેઅંત આવતો નથી. અથવા તો તે દુઃખો વડના ખીજની પેરે વધતાંજ ન્તય છે. જેથી તે વિચારનો કોઈ કાળે આ-રો-છેડો આવતો નથી અને બધો કાળ એમજ દુઃખમય નિર્ગમવો પડે છે.

હવે જો કોઈ હલુકર્મી ભવ્ય પ્રાણી આ મનુષ્ય ભવના રૂકત અલ્પ સમયમાં કોઈ ભાગ્ય યોગે સમજ પામી ચેતી લે એટલે આ થોડો વખત પણ સ્વાધીનપણે, સ્વશક્તિ ગોપવ્યા વિના શ્રી વીતરાગ બોધિત ધર્મ સેવન કરી સાર્થક કરી લે, તો તે સર્વ દુઃખોથી મુક્ત થઈ અનુક્રમે સર્વ સુખોને કાયમને માટે સ્વાધીન કરી શકે. એવાત નિઃસંશય છે. એમ સમજી આત્મધાતક પ્રમાદ સર્વથા પરિહરીને જે કોઈ ભાગ્યશાળી સ્વઆત્મહિત સાધવા સદા ઉજાલા રહે તેની બલિહારી છે.

એક કવિ કહે છે કે.—

લવ્ય આત્મહિત શિક્ષા.

૧૨૯

ચેત તો ચેતાવું તુંનેરે, પામર પ્રાણી! ચેત તો ચેતાવું તુંનેરે
 તારે હાથે વપરાશે, તેટલુંજ તારું થાશે;
 બીજું તો બીજને જશેરે. પામર૦
 સજી ઘરખાર સારું, મીઠ્યા કહે મારું મારું;
 તેમાંથી ન કશું તારુંરે, પામર૦
 માખીએ મધપોડું કીધું; ન ખાધું ન દાન દીધું;
 લુંટનારે લુંટી લીધુંરે. પામર૦
 ખંખેરીને હાથ ખાલી, ઓઘિંતાનું જવું ચાલી;
 કરે માથા ફેાડ ખાલીરે, પામર૦
 શાહુકારમાં તું સવાયો, લખપતિ તું લખાયો;
 કહે સાચું શું કમાયોરે? પામર૦
 કમાયો તું માલ કેવો, આવે તારી સાથે એવો;
 અવેજ તપાસ એવોરે, પામર૦
 હાથમાંથી બાજી જશે, પછીથી પસ્તાવો થાશે;
 કાંઈ ન કરી શકાશેરે, પામર૦
 હજી હાથમાં છે બાજી, કર તું પ્રભુને રાજી;
 મુડી તારી થાશે તાજીરે, પામર૦
 હાથમાંથી ધન ખોચું, ધુળથી કપાળ ધોચું;
 જાણુ પલું તારું જોયુંરે, પામર૦
 દેવે તો રતનું દીધી, તેની ન કિંમત કીધી;
 મણિ માટે મેશ લીધીરે, પામર૦
 મનનો વિચાર તારો, મનમાં રહી જનારો;
 વખતી નહીં આવે વારોરે, પામર૦
 નિકળ્યો જ્યાં શરીરમાંથી, પછી તું માલેક નથી;
 કહે દલપત કથીરે, પામર પ્રાણી! ચેત તો ચેતાવું તુંનેરે.

એક મહાશય આચાર્ય મહારાજે પરમ પવિત્ર ધર્મ સેવનતું સંક્ષેપથી
 સ્વરૂપકલું છે કે—

भक्ति तीर्थकरे गुरौ जिनमते संघे च हिंसानृतं ।

स्तेयाब्रह्म परिग्रहाद्युपरमं क्रोधाद्यरीणांजयम् ॥

૧૩૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

સૌજન્યં ગુણિ સંગ મિન્દ્રિયદમં દાનં તપો ભાવનાં ।

વૈરાગ્યં ચ કુરુષ્વ નિવૃત્તિપદે યદ્યસ્તિગન્તુંગનઃ ॥

હે ભવ્ય ! જો તને શાશ્વત (કાયમના માટેનું) અનંત (નિરવધિ) અને અનુપમ એવું મોક્ષસુખ સ્વાધીન કરવાનું મન (ઇચ્છા) હોય તો તું આ પ્રમાણે પરીક્ષા પૂર્વક (સરલ પણે—ચોખ્ખેચિતે ઉત્સાહ પૂર્વક પૂર્ણશ્રદ્ધા રાખી) પ્રવૃત્તિ કર.

પ્રથમતો અનંત વિજ્ઞાનશાક્તિ સર્વદોષ-કલંક રહિત, જેના વચનોને કાઠ પણ પ્રકારે હેતુ યુક્તિથી બાધા પહોંચી ન શકે એવા સિદ્ધાંતના પ્રણેતા-પ્રરૂપક, સર્વ દેવોને પુજ્યા યોગ્ય, અનંત શુભ યુક્ત, રાગદ્વેષાદિકના વિનિજેતા (સર્વથા જય કરનાર), આપ્ત શિરોમણિ, અને સ્વયંભૂ (શુભાદિકના ઉપદેશ વિનાજ-સ્વયંબુદ્ધ) એવા શ્રી દેવાધિદેવ-વીતરાગ પરમાત્માની ભુદ્ધ સમજ કરી શુદ્ધાંતઃકરણથી ઉપાસના કર. તથા પૂર્વોક્ત શ્રી તીર્થંકર મહારાજના કરમાન (આત્મા) મુજબ વર્તનારા-રહેણી કહેણીમાં એક સરખા-મહા પવિત્ર દુષ્કર મહાવ્રતોને સેવનારા અને આત્માર્થિ ભવ્ય સમૂહને વીતરાગ ઉપદિષ્ટ માર્ગજ નિર્દભપણે કહેનારા-સદ્ગુરુ મહારાજનું તું હે ભવ્ય ! જોખે ચિત્તે સેવન કર તથા પૂર્વે નિર્દિષ્ટ શ્રી મહાદેવે તથા તદ્વચનાનુસારી શ્રી ગુરુ મહારાજને રાગદ્વેષાદિક અંતરંગ વૈરીઓનો વિજય કરવા ઉપદેશોના અસંત હિતકારી માર્ગ-આગમ શાસ્ત્રનું તું હે ઉત્તમ ! બહુ માનથી સેવન કર તથા પૂર્વે નિરૂપિત શ્રી તીર્થંકર મહારાજ તથા તદ્વચનાનુસારી શ્રી ગુરુ મહારાજ તથા તદુપદિષ્ટ સિદ્ધાંતને અતિ કાળજીથી (પ્રમાદરહિત) અનુસરી મહેનારા મહા મર્યાદા શીલ શ્રી સાધુ, સાધવી, અને શ્રાવક શ્રાવિકા રૂપ અતુર્વિધ શ્રી સંઘની હે ઉત્તમ ! તું સદ્ભાવથી ભક્તિ (બહુમાના કર. તથા હિંસા (પ્રમાદથી પરના પ્રાણનો વિનાશ કરવો તે) અનૃત (અસત્ય) સ્તેય (ચોરી) અચ્છ (મેયુન-કામ-વિષય સેવા) અને પરિગ્રહ (ધનધાન્યાદિક નવવિધ બાહ્ય અને મિથ્યાતાદિક અતુર્દેશ વિધ અભ્યંતર) નો હે ભાગ ! તું લાગ કર અને અહિંસા મત્યાદિક સુવ્રતોનું સેવન કર તથા ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ રૂપ ચાર ગતિ રૂપ સંસારને આપનારા અને વધારનારા ચારે કપાયોનો હે ભવ્ય ! તું જય કર. તથા સૌજન્ય કહેતાં સજ્જનતા ઉત્તમ-કુલીનતા તું આ.

ભવ્ય આત્માહત શિક્ષા

૧૩૧

દર તથા ગુણિ જનોનો સંસર્ગ-મિત્રાઇ-ગોષ્ઠી કરી તન્નિષ્ઠ ગુણોનો અલંત આદર કરી તદ્દર્તી ગુણોને હે ઉત્તમ તું પોતે મેળવ, તથા ઇન્દ્રિય દમન—સ્પર્શ, રસના, ઘ્રાણ, ચક્ષુ અને શ્રોત્રેન્દ્રિયોનું નિયંત્રણ (નિગ્રહ) કર તથા શ્રી જિન આચાર્ય અંકુશવડે મનરૂપ મતંગજ (હાથી) નો પશુ નિગ્રહ કર. યતઃ—

વિષય આમકો સીમમે, ઇચ્છા ચોરી ચરંતઃ

જિન આણા અંકુશ કરી, મન ગજ વશ કરો સંત. તથા ચોકતમ-

મન મરણેન્દ્રિય મરણં, ઇન્દ્રિય મરણેણ મરંતિ કમ્પાઈં ।

કમ્પ મરણેણ મુલ્લેખો, તમ્હા મળમારણં પવરં ॥

અર્થાત્ મનને મારવાથી ઇન્દ્રિયો મરે છે-સ્વાધીન થઇ જાય છે. અને ઇન્દ્રિયોના નાશથી કર્મો-જ્ઞાનાવરણીયાદિક સર્વેનો નાશ થાય છે. ક-મોના નાશ થવાથી એકાંતિક અને આલૈતિક સુખ રૂપ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે માટે મનનું મારવું (મનને વશ કરવું) શ્રેષ્ઠ છે. કારણ કે તે વિના અવ્યાપ્તાધ સુખની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તથા દાન (અભય-સુખાત્ર-જ્ઞાનાદિ-સ્તનત્રથી તથા અનુકંપાદિક-દાન) નું હે ઉત્તમ તું સેવન કર દાન એ ક-લ્પવક્ષ્ય પેરે સુખદાયી છે માટે તથા તપ (અનશન-છઠ્ઠ અઠ્ઠમાદિ, ઉણો-દરી-ખેચાર કવલાદિક ઉણુ રહેવું તે, વૃત્તિસંક્ષેપ-સચિત્તભાગાદિક નિય-મોનું પાલવું યા એકાશનાદિક કરવું યા અમુક આટલીજ વસ્તુઓ વાવરવી ઉપરાંત નહિં વાપરવી તે, રસત્યાગ-વિગયત્યાગ. કાયકલેશ-(લોચાદિક) કષ્ટોનું સમ્મક પ્રકારે સહન કરવું તે, અને સંલીનતા-શરીરના અંગોપાંગ સંક્રામી એકત્ર સ્થાને સ્થિર રહેવું તે રૂપ ૫૮ વિધબાહ્ય અને પ્રાયશ્ચિત્ત-ગ-ણુતાં કે અજ્ઞણુતાં થયેલાં અપરાધની શુદ્ધિ માટે શ્રી તીર્થંકર ગણધર કે ભવ ભીરૂ ગીતાર્થે દર્શાવેલ ઉપાય વિશેષનું સેવન. વિનય-અરિહંતાદિક દશ પદોનો ૧ ભક્તિ ૨ બહુમાન ૩ ગુણસુતિ ૪ અવગુણ ઢાંકવા તથા ૫ આશાતના ત્યાગ રૂપ પાંચ પ્રકારે, વેદ્યાવચ્ચ-બાલ ગ્લાન વૃદ્ધ આચાર્ય તપસ્વી તથા શ્રી તીર્થંકર દેવની આચાર્ય સુકુટને ધારણ કરનાર શ્રી સં-ધાદિકની યથા અવસર આત્મવીર્ય ફોરવી સેવા બળત્રવી તે, સઝાય-૧ અ-ભિનવ શાસ્ત્રપઠન ૨ શંકાસમાધાન માટે પૃચ્છા, ૩ ભણેલું ન વિસરી જવા-ય માટે તેનું ગુણવું, ૪ અર્થ ચિંતન અને ૫ ભવ્ય પ્રાણીયોને ધર્મોપ-દેશ રૂપ. ધ્યાન-આત્મરૌદ્ર રૂપ બે અપધ્યાનના ભાગ પૂર્વક ધર્મ અને શુક-

૧૩૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

હા જે ઉત્તમ ધ્યાને મન ચિત્તને જોડી દેવું તે, અને કાચોત્સર્ગ દેહાદિક સર્વ બહિર્ભાવો પરથી મમતા સર્વથા તજી કેવળ પરમાત્મભાવ-ધ્યાનમાં નિઃશ્ચય રહેવું તે એમ પદ્ધતિ અભ્યંતર તપની જેમ જેમ શુદ્ધિને વૃદ્ધિ થાય થતી દેખાય તેમ આત્માર્થ પ્રાણીયો સદા પ્રમાદ રહિત બાહ્ય તપમાં પણ પ્રયત્ન કરે. યતઃ-વાહ્યંતરુપવૃત્તકમ્. માટે હે ભગ્ય ! તું પણ સ્વશક્તિ સંભાળી ઉભય તપ સેવન કર. તથા ભાવના-પૂર્વોક્ત મૈત્ર્યાદિક ચાર પ્રકારની અથવા અનિલ્ય, અશરણુ, સંસાર, એકત્વ, અન્યત્વ, અશુચિ, આશ્રવ સંવર તથા નિર્જરાદિક ચાર પ્રકારની તથા પાંચ મહાવ્રતોની પચીસ પ્રકારની એમ અતેકથા ભવનાશક ભાવનાઓ તું ભાવ. અને વૈરાગ્ય-વિરકત ભાવ સાંસરિક યા પૈદ્ધગલિક ભાવોમાં અનાસકિત, ઉદાસીનતા ભાવ પ્રતિ હે ઉત્તમ તું ભજ. આ સંસારને નારક કે ચારક (કેદખાના) રૂપજ ગણી તેથી છૂટવા ઉત્કંઠ સહિત શ્રી વીતરાગ ઉપદિષ્ટ પરમ પવિત્ર ધર્મ કલ્પવૃક્ષ તું અમૂઢપણે-૬૯ આદરથી પ્રમાદરહિત હે ભગ્ય તું એખે ચિત્તે સેવન કર જેથી આ મહા ભયંકર ભવોદ્ધિનો તું સુખે પાગ પામી શકે. ખરેખર આ વીતરાગ ભાષિત ધર્મેજ મહા નૌકા સમાન છે અને શ્રી તીર્થંકર દેવ તે મજ અક્ષરશઃ તદ્વચનાનુસારી શ્રી સદ્ગુરુજ મહાનિર્ધામક સમાવ છે, જેની નિઃસ્વાર્થ સહાયથી ભગ્ય પ્રાણીયો મહાસંકટ મય પણ ભવ સમુદ્ર સુખે ઉલ્લંઘી શિવપુરીમાં જઈ વસે છે. જ્યાં કોઈ પણ રોગ શોક નથી, દત્તિ ઉપદ્રવ નથી, આધિ વ્યાધિ નથી, જ્યાં સિદ્ધાત્મા સદા નિરાગય, નિર્દોષ અચલ અનંત અને અનુપમ સમાધિ સુખમાંજ મગ્ન રહે છે. જે સુખ સમુદ્રના એક પિંડુ માત્રની તુલના કરે એવું જગતત્રયમાં કંઈ નથી. આમ છતાં અનિર્વાચ્ય, અનંત અને અનુપમ એવા તે શાશ્વત સુખથી પરાડમુખ અને મધુપિંડુ તુલ્ય ક્ષણિક સુખ સ્વાદમાંજ મગ્ન રહેવું તે શું ઝોખું હાંસી હારક છે ! આમજ દુઃખને વિષે સુખની બ્રાંતિથી અનંતકાળ હે મુગ્ધ આત્મન તેં ગુમાવ્યો તું રઝવ્યો. તો હવે હે ભવ્યાત્મન મહ મોહ નિદ્રામાંથી જાગૃત થા જાગૃત થા ! તારી અનાદિની ભૂલ તપાસ તપાસ ! તપાસીને તે સુધાર સુધાર ! અને શુદ્ધ નીતિનું સેવન કરી સમાધિ સુખનો સ્વાદ લે ! આવો અવસર ફરી ફરી નહિ આવે. માટે જગ જગ ! મોહની પથારીથી ઉઠ ઉઠ ઉઠ ઉઠ. પ્રમાદી થઈ પડી ન રહે. નહિતો આત્મિતો કાલ (જમ) ના સપાટમાં આવી જઈશ. તે વખત તારું કં-

ભવ્ય આત્મહિત શિક્ષા.

૪૩૩

૪ પણ જોર ચાલશે નહિ. તારા સંબંધિયો પણ ટગમગ જોઈ રહેશે. જે-
 મ નહાર બકરાને ખેંચી જાય છે તેમ તારું પણ થશે માટે ચેત ચેત !
 તારું કર્તવ્ય સંભાળ. તારું રૂપ-સ્વરૂપ નિહાલ. તું જાતે-સ્વરૂપે સિદ્ધ જેવો
 છતાં શું શિયાળ જેવો પોચો થઈ બેઠો છે. બકરીના ટાળામાં બચપણથી
 અંગાતતાથી ભળી ગયેલો પાથ પણ સ્વજનનીય-વાધને દેખી પોતાનું સ્વ-
 રૂપ સંભારી પોતાની પૂર્વ અવસ્થાને શોધી પાછો પોતાનું સ્વરૂપ જ ધારણ
 કરે છે તેમ અહીં પણ ભવ્ય પ્રાણીને કરવું ઘટે છે. પોતે સત્તાથી સિદ્ધ
 પરમાત્મા તુલ્યજ છે. પોતે પણ અસંખ્ય પ્રદેશોનો ધણી છે. અંગાતતાથી-
 કાયરતાથી કે વિપરીત આચરણથીજ સ્વસ્થાન બ્રહ્મ થયો છે. તો હવે
 જો પોતાનું સ્વરૂપ જાણવાનો ખપી થઈ તેને સમ્યગ્ રીતે જાણી લે કાયર-
 તા તથા દમ સાવધાન થઈ કર્મ આચરણને હઠાવવા યત્ન કરે—કર્મોને
 હઠાવવા જે જે ઉત્તમ ઉપાયો શ્રી પરમાત્માએ સિદ્ધાંતમાં દર્શાવ્યા છે તેને
 સદ્ગુરુદ્વારા નિર્ધારી તેમને યથાયોગ્ય યોજવા ઉદ્યમવંત થાય અર્થાત્ આ-
 ત્મ શુદ્ધિને અનુકૂલ ઉદ્યમનેજ એવે તો નિશ્ચયે અલ્પ સમયમાં પોતાનો આત્-
 મ શુદ્ધ-નિરાવરણ-સ્ફટિક જેવો નિર્મલ થઈ રહે તે વાત નિઃસંદેહ છે. કે
 મકે આત્માનો મુળ સ્વભાવ સ્ફટિક રત્ન જેવો નિર્મળ છે પણ પુણ્ય પાપ
 જન્ય રાગદ્વેષ રૂપ ઉપાધિથીજ જેમ રાતા પીળા લીલા કાળા
 ફલોથી સ્ફટિક જુદું જ ભાસે છે મ તેઆ આત્મા સ્ફટિક સદૃશ
 છતાં પણ વિપરીતજ ભાસે છે જેમ તે સ્ફટિક પરના ફલો
 યત્નથી દૂર કર્યે છતે શુદ્ધ-નિર્મળજ સ્ફટિક ભાસે છે તેમ અહીં પણ
 કર્મ જન્ય ઉપાધિ દૂર કર્યે છતે આત્મા પણ સિદ્ધાત્મા તેવોજ નિર્મલ થઈ
 રહે છે. માટે શુદ્ધ આત્માના ખપી ભગ્યોએ ફક્ત તદ્દનુકૂલ ઉદ્યમજ કરવો
 ઘટે છે. કેમકે કહ્યું પણ છે કે-ઉદ્યમેન હિ સિદ્ધ્યંતિ કાર્યાણિ ન મનો
 રથૈઃ— ઉદ્યમવડે કરીનેજ કાર્યો (ગમે તેવા કડીન હોય તો પણ)
 સિદ્ધ થાય છે પણ મનોરથ માત્રથી નહિ. તે ઉદ્યમ અહીં શ્રી જનશામ-
 નને વિષે જ્ઞાન ક્રિયા ઉભયાત્મકજ દર્શાવ્યો છે તેમાં પણ જ્ઞાનનીજ પ્રધાન
 તા છે યતઃપદ્મનાથં તત્તદયાઃપહેલું જ્ઞાન અને પછી દયા. અર્થાત્ જ્ઞાન
 વિના દયાનું સ્વરૂપ જાણું શકી રીતે ? દયાનું સ્વરૂપ યથાર્થ જાણીને તેને
 આદરે છે તે સ્વલ્પ કાળમાંજ સ્વછંદ સાધી શકે છે. સ્વદયાને અવિરોધે પ-

૧૩૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

રહ્યા કરવી પણ કદાચહી હુંદકાદિકોની પેરે કેવળ આપ મતેજ નહિં ધન-
લાદિક શ્રી સદ્ગુરુ દ્વારાજ પ્રાયઃઆપ્ત આગમેથી જાણી શકાય છે માટે
સ્વહિતાભિલાષી દરેક જન્ય પ્રાણીએ શ્રી સદ્ગુરુદ્વારા અતિનમ્રતા પૂર્વક શ્રી
આપ્ત આગમેતો રહસ્ય જાણી-ધારી તેનો પ્રમાદ રહિત સ્વહિતાર્થે જરૂર આ-
દર-ખપ કરવો જેથી સ્વરૂપ કાળમાં સહજ મુક્તિ સિદ્ધ થાય. તથાસ્તુ !

મુનિ કર્પુરવિજયજી.

ૐ નમઃ સ્યાદ્વાદવાદિને.

ધ્યાન વિષય.

ધર્મધ્યાનાંતર્ગત અન્યત્વ ભાવના.

ચિરલાલિયંપિ દેહં, જઈ જિઅમંતંપિ નાણુવદ્દેહ ।

તા તંપિ હોઈ અન્નં, ઘણકળયાઈણ કા વત્તા ॥ ૧ ॥

અન્નં ઇમં કુડુંબં, અન્ના લજ્જી સરીરમવિ અન્નં ।

મોત્તું જિણંદ ધમ્મં, ન મવંતરગામિઓ અન્નોત્તિ ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—આત્માની સાથે અતિ બંધાએલો અને ઘણા કાળ સુધી
મન ગમતા અશન પાનાદિકે કરી બહુ લાઝનપાલન કરેલો એવો દેહ પણ
વસ્તુગતે વિચારતાં આત્માથી જુદો છે. કારણ કે—મૃત્યુ થયા બાદ આ
દેખાતા શરીરની માટી થઈ જાય છે. પરભવમાં એકલો આત્મા જાય છે,
પણ શરીર સાથે જતું નથી.

પ્રશ્ન—પરભવમાં જતાં આત્માને ત્યારે અશરીરપણું હતું.

ઉત્તર—ખીજ ગતિમાં ગમન કરતા એવા આત્માની સાથે સાત ધા-
તુથી બનેલું એવું ઔદારીક શરીર કે વૈક્રિય શરીર જતું નથી. પણ કાર્મણુ
અને તેજસ શરીર હોય છે; આત્માની સાથે શરીર જતું નથી. એ વચન
ઔદારીક કે વૈક્રિય શરીરની અપેક્ષાએ સમજવું. પાંચ પ્રકરનાં શરીર કહ્યાં
છે. ૧ ઔદારીક શરીર. ૨ વૈક્રિય શરીર. ૩ આહારક શરીર. ૪ તેજસ
શરીર. ૫ કાર્મણુ શરીર. એ પાંચ શરીર કર્મના સહભાવે કરીને હોય

ધ્યાન વિષય.

૧૩૫

છે. કર્મ એ પ્રકારનાં છે. ૧ શુભ કર્મ ૨ અશુભ કર્મ શુભ કર્મના ઉદયથી જીવ પૌદ્ગલીક સુખ ભોગવે છે અને અશુભ કર્મના ઉદયથી જીવ દુઃખ ભોગવે છે એ કર્મ જડ છે, રૂપી છે, અનાદિ કાળથી આત્માને લાગેલ છે.

પ્રશ્ન—એ કર્મનો નાશ શાથી થતો હશે.

ઉત્તર—સર્વેષ્ઠ કથીત ધર્મ કરવાથી આત્માને લાગેલાં કર્મ દૂર થાય છે. માટે ધર્મ જાણવા વિશેષ પ્રયત્ન કરવો. જે પ્રાણી પૂર્વજન્મના સુકૃત્યોગે પૌદ્ગલીક ઋદ્ધિ પામીને ધર્મ કરતા નથી તે પરબવમાં દુર્ગતિ પામેછે. ધર્મ એ ચિંતામણિ રત્ન કરતાં પણ અધિક છે, અને ધર્મથી મોક્ષ સુખ પામી શકાય છે.

હવે મૂલ વિષય ઉપર લક્ષ્ય એવી વિચારતાં માલુમ પડે છે કે કર્મ લેસ્યા શરીર સંધયણુ ઇલાદિ વસ્તુ જે આત્માની નથી, આત્મા થકી બિન્ન છે તો ધન, પુત્ર, સ્ત્રી, ઘર, હાટ. રાજ્ય, ખાગ, અગ્નીયા વિગેરે પોતાથકી અત્યંત બિન્ન વસ્તુઓ આત્માની શી રીતે કહી શકાય. કોઇ સદ્ગુરુ યોગે આપણે તેમ જાણીએ છીએ પણ તે ઉપર ઉપરનું એમ સંમતનય છે. જે અતઃકરણ પૂર્વક સ્ત્રી, પુત્ર, ધન પોતાનાં નથી એમ માલુમ પડે તો તેના ઉપર વધારે મોહ કેમ ઉત્પન્ન થાય ? અલગત થાય નહીં. જેમ ચોમાસાની ઋતુમાં તળાવોમાં પાણી ભરાય છે, ત્યારે નાના છોકરાઓ ડુડી ગએલા ધણ મિગેરેની ચકરડીઓ કરીને પાણીમાં એવી રીતે ચગાવે છે કે પેલી ચકરડીઓ પાણી ઉપર કુદતી કુદતી ચાલી જાય છે. પાણીનો સંપૂર્ણ સ્પર્શ કરતી નથી. પછે તેનો વેગ બંધ થઇ જાય છે, ત્યારે ડુબી જાય છે, તેમ—સંસારી જીવોના ઉદયરૂપી સરોવરને વિષે ગુરૂમહારાજની દેશનારૂપી ચકરડીઓ ઉપર ઉપર થઇને ચાલી જાય છે; ભાગ્યવંતોને તરત દેશનાની અસર થાય છે.

કેટલાક ભણ્યો ગુરૂમહારાજની પાસે ભર્યા આવે છે, અને ખાલી જાય છે, કેટલાક જીવે ખાલી આવે છે અને ભર્યા જાય છે, કેટલાક જીવે ખાલી આવે છે અને ખાલી જાય છે, અને કેટલાક જીવે ભર્યા આવે છે અને ભર્યા જાય છે. તે આ પ્રમાણે—કેટલાક જીવે અનાદિકાળથી આત્માને લાગેલું એવું જે મિથ્યાત્વ તેવડે કરી ભર્યા છતાં ગુરૂમહારાજની પાસે આવે છે. સદ્ભાગ્યે ગુરૂમહારાજની વાણી સાંભળતાં પોતે મનમાં વિચારે છે કે—અહો મારાં મોટાં ભાગ્ય કે, ગુરૂમહારાજ મારા ઉપર કૃપા લાવી મને ઉપદેશ આપે છે. તેમને મારી પાસેથી કંઈ લેવું નથી. ફક્ત મારા હિતને માટે સમજાવે છે. એમ હૃદયમાં વિવેક જગતાં હર્ષિત થઇ એ હાથ જોડી

૧૩૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ઉપદેશ સાંભળવા એસે છે. ગુરમહારાજ પણ તેને યોગ્ય જાણી ધર્મનું સ્વરૂપ સમજાવતાં છતાં કહે છે કે હે ભગ્યજીવ ! આ સંસાર બળતા આગ સમાન છે, જે જે વસ્તુઓ આંખે દેખાય છે, તે આત્માથી ભિન્ન છે. તેમાં તારૂં કંઈ નથી. તું અનાદિકાળથી મિથ્યાત્વના યોગે ચાર ગતિરૂપ સંસારમાં ભટકે છે. જેણે મિથ્યાત્વનો ત્યાગ કરી સદ્ધર્મનું અવલંબન કર્યું તે ભગ્યો કર્મનો નાશ કરી શિવપદને પામે છે, ત્યારે શ્રેતા જે ભગ્ય પુરૂષ તેના મનમાં એમ પ્રશ્ન ઉડે છે કે-મિથ્યાત્વ શું હશે અને મિથ્યાત્વ મને ક્યારથી વળગ્યું ? એમ પ્રશ્ન થતાં વિનય પૂર્વક ગુરમહારાજને પુછે છે કે-હે તારક ! મિથ્યાત્વનું સ્વરૂપ મને સમજાવો. ત્યારે ગુરમહારાજ કહે છે કે-કુદેવને દેવયુદ્ધથી માનવા, કુગુરને ગુર તરિકે માનવા, કુધર્મને ધર્મયુદ્ધથી સ્વીકારવો, તત્ત્વને અતત્ત્વ માનવું. અતત્ત્વને તત્ત્વ તરીકે માનવું તે મિથ્યાત્વ જાણવું. એમ તેનું વિશેષ-સ્વરૂપ ગુરમહારાજ સમજાવે છે ત્યારે તે પ્રાણી મિથ્યાત્વનો ત્યાગ કરી સુદેવ સુગુર સુધર્મનો સ્વીકાર કરે છે. એ પ્રમાણે મિથ્યાત્વવડે ભર્યા આવેલા એવા જીવો ગુરમહારાજની પાસે આવી સત્ય તત્ત્વ સાંભળતાં મિથ્યાવથી ખાલી થઈને જાય છે, એમ સમજવું.

કેટલાક જીવો ગુરમહારાજની પાસે ખાલી આવે છે અને ભર્યા જાય છે, તે ઘટાવે છે. જ્યાં સુધી સદ્ગુર સમાગમ થયો નથી. ત્યાં સુધી જીવ ધર્મ અધર્મને જાણી શકતો સથી, કૃત્યોકૃત્યને જાણી શકતો નથી, ભક્ત્યા ભક્ત્યને જાણી શકતો નથી, આત્મા અને જડ વસ્તુને ઝોળખી શકતો નથી, દેવ કુદેવને ઝોળખી શકતો નથી, પણ ભાગ્યોદયે સદ્ગુરની વાણી સાંભળે છે ત્યારે ગુર મહારાજ તેને ધર્મ અને અધર્મનું સ્વરૂપ સમજાવે છે, કૃત્ય અને અકૃત્યનું સ્વરૂપ સમજાવે છે, ભક્ત્ય વસ્તુ અને અભક્ત્ય વસ્તુનું સ્વરૂપ કહે છે, આત્મા જ્ઞાન ગુણવાળો છે અને પુદ્ગલ વસ્તુ જડ છે, રૂપી છે, સક્રિય છે એમ સમજાવે છે, જીવ પારકી વસ્તુને અજ્ઞાનથી પોતાની માને છે પણ તે પોતાની નથી પારકી વસ્તુને પોતાની માનવાથી દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે. જેમ કોઈ ગ્રહસ્થની હવેલી બળવા લાગી ત્યારે તેને બળ તી જેમ અજ્ઞાન થકી હવેલીને પોતાની જાણનાર પેલો ગ્રહસ્થ રૂદન કરશે, દુઃખી થશે. પણ ખીજાઓ દુઃખી થશે નહીં. કારણ કે તેઓ એમ સમજે છે કે-એ હવેલી તો તે ગ્રહસ્થની હતી. આપણી નહોતી. એમ તેઓના મનમાં ઠસવાથી દુઃખની અસર થતી નથી. તેમ કોઈ ગ્રહસ્થ તો પુત્ર મરણ પામે છે ત્યારે તે ગ્રહસ્થ તે પુત્રને પોતાનો માની રૂદન કરી

ધ્યાન વિષય.

૧૩૭

દુઃખી થશે પણ ખીજ માણસો દુઃખી થશે નહીં. કારણ કે તેઓ સમજે છે કે તે ગ્રહસ્થિતો છોકરો મરી ગયો. તે આપણો સગો પણ નથી. આપણું તે શું લેખ ગયો. એમ સમજી દુઃખી થતા નથી. પણ મારું માની બેઠેલા પેલો ગ્રહસ્થ તથા તેની સ્ત્રી રૂદન કરે છે. એ સર્વ દુઃખ પરવસ્તુને પોતાની માનવા થકી થાય છે. એમ કહે છે. વળી રાગદ્રેષ જેનામાં હોય તે કુદેવ સમજવા, અને રાગ દ્રેષ રહીત હોય, આર ગુણે કરી સહીત એવા તીર્થંકર ભગવાનને સુદેવ સમજવા. એમ સમજાવે છે. આ પ્રમાણે ગુરૂમહારાજનો ઉપદેશ સાંભળી. ભવ્ય જીવ મનમાં વિચાર કરે છે કે-અરે આજ દિન સુધી તો આપણે આડે માર્ગે ચાલ્યા, પાપનાં કૃત્ય ધણા કર્યાં, સુકૃત્ય કર્યું નહીં અને અકૃત્ય કર્યું; પરદારા ગમન કર્યું, ચોરીઓ કરી, જીતાં વચન બોલ્યો. હાય હવે હું અહીંથી મરીને કંઈ ગતિમાં ઉત્પન થઇશ. એમ સંસારનો ભય લાગતાં ગુરૂ મહારાજ પાસેથી શ્રાવક ધર્મ યા સાધુ ધર્મ અંગીકાર કરે છે. આ ઉપરથી સમજવાનું એ છે કે-પહેલાં તો તે ધર્મવડે કરી ખાલી હતો, પણ ગુરૂ મહારાજ પાસે આવતાં ધર્મવડે ભરાણો તેથી એવા જીવો ખાલી છતાં ભરેલા થઇને પોતાના ઘેર જાય છે.

કેટલાક જીવો ગુરૂમહારાજ પાસે ખાલી આવે છે અને ખાલી જાય છે. તે સમજાવે છે.

કેટલાક જીવો તો સંસારી કામમાં એવા ગુંચાએલા હોય છે કે--ગુરૂ મહારાજની પાસે આવવા નવરાશ મળે નહીં. કંચન અને કામિની એ બે વસ્તુઓને સારભૂત ગણે, એવા જીવને કોઈ ભવ્ય પુરુષ કહે કે--ભાત્ર ! ગુરૂમહારાજની પાસે ઉપદેશ સાંભળવા તો આવો. ત્યારે કહે કે-મને નવરાશ નથી તેમ છતાં પણ તે ભવ્ય પુરુષના આગ્રહથી-ગુરૂમહારાજની પાસે આવી વ્યાખ્યાન સાંભળવા બેસે. પણ તેને સાંભળવું ગમે નહીં. બીજીની સાથે વાતો કરી વ્યાખ્યાન ડોળી નાંખે. વળી કદાપિ તેમ કર્યા વિના સાંભળવા બેઠો તો મનમાં વિચારે કે-શું આ બધું મહારાજ કહે છે તે સત્ય હશે ? એમ સંશય કરે વળી મનમાં વિચારે કે-કયારે વ્યાખ્યાનની સમાપ્તિ થાય ને હું સર્વથી પહેલો જતો રહું નહીં તો વળી ગુરૂમહારાજ કંઈ વ્રત પચ્ચખાણુ કરવા કહેશે તો લાજના માર્યા ના કહેવાશે નહીં.

આ પ્રમાણે મનમાં વિચારની શ્રેણીઓ કર્યા કરે એમ કરતાં વ્યાખ્યાન પુરું થયું કે તરત ચાલ્યો જાય; જતાં જતાં પણ રખેને ગુરૂમહારાજ

૧૩૮

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ખોલાવે. એમ મનમાં ભય રાખે એવા જીવો પેહેલાં પણ પશુ ધર્મ કરતા નોહોતા તેથી ખાત્રી હતા. અને ગુરમહારાજની પાસે આવ્યા પણ ધર્મવડે કરી ભરાયા નહીં. અને ખાત્રી ગયા એમ સમજવું.

હવે કેટલાક જીવો ગુરમહારાજ પાસે ભર્યા આવે છે અને ભર્યા જાય છે તે સમજાવે છે.

કોઇ જીવ દૈવયોગે ગુરમહારાજની પાસે આવે છે પણ તે પહેલાં કુગુરના કાંદામાં ફસાઇ ગએલો હોવાથી તેને કુગુરએ ભરમાવ્યો હોય છે, તેથી સદ્ગુરની જોગવાઇ પામી ધર્મ સાંભળવા બેસે છે પણ તેને મિથ્યાત્વના ઉદયથી ગુરનાં વચ્ચેના ઉલટાં લાગે છે અને મનમાં વિચારે છે કે— 'આ ગુર તો પોતાનાં બોર મીઠાં અને પારકાં બોર સ્વાટાં એમ કહે છે. પોતાની વાતની પુષ્ટિ કરે છે અને મને પહેલાં જ ગુરએ ધર્મ કહ્યો હતો તેનું ખંડન કરે છે.' પણ એમ મનમાં વિચારતો નથી કે—ગુર તો યુક્તિવાળું વચ્ચન કહે છે પણ મિથ્યાત્વના ઉદયથી તને અવળું ભાસે છે. જાણી મનમાં ગુરમહારાજ ઉપર પણ દ્રેષ કરે છે. એમ બેઠો બેઠો કેટલાંક કર્મ બાંધી પાછો જાય છે.

ચેતનદ્રવ્યથક્રી પાંચ દ્રવ્ય ન્યારાં છે; તે પોતાનાં શરીરે થઇ શકે. માતા સ્ત્રી પુત્ર સૌ સ્વાર્થનાં સગાં છે. પરદેશી રાજાને સુરિજતા રાણીએ ઝેર આપ્યું. વિચારો કેવો પતિ ઉપર પ્રેમ ! યુદ્ધણીએ પોતાના સ્વાર્થને માટે લાખના મહેલમાં પોતાના પુત્ર બ્રહ્મદત્તને તથા તેની સ્ત્રીને સુવાડી આગિ સગાઓએ પણ તેનું આયુષ્ય હતું તો સુરંગવાટે થઇ નીકળી મુક્યો ને જીવતો રહ્યો પરંતુ માતાનો સ્નેહ તો એટલોજ જાણ્યો. શ્રેણીકરાજએ પોતાના પુત્ર કોણીકનો પાકેલો લોહી પડવાળો અંગુઠો મુખમાં રાખ્યો. એટલો સ્નેહ પુત્ર ઉપર હતો, તેજ કોણીકે તેજ પીતાને કાપના પાંજરામાં નાખ્યો. માટે તત્વથી વિચારતાં કોઇ કોઇનું નથી. કહ્યું છે કે—

તું નહીં કેરા કોઈ નહિ તેરા, વ્યા કરે મેરા મેરા ।

તેરા હે સો તેરી પાસે, અવર સવિ અનેરા. આપ૦ ॥

દત્તાદિ વાક્યોથી અન્યત્વ માવના ભાવતાં ધણા જીવો મુક્તિપદ પામ્યા છે, પામે છે અને પામશે. અન્યત્વ એ શબ્દથી દ્વૈતપણાની સિદ્ધિ થાય છે. જીવતત્ત્વ થકી ભિન્ન અજીવતત્ત્વ છે. એમ સિદ્ધિ થતાં અદ્વૈત

યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ.

૧૩૬

મતનુ નિકંદન થાય છે. એ ભાવના ભાવતાં આત્મા કર્મ રહિત થઇને મુક્તિપદને પામશે.

મુનિ. બુદ્ધિસાગર.

યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૨૦ થી)

(૧) ઉદ્યોગ. (Industry) દરેક જાતનાં મનને આનંદ આપનાર, સુખની વૃદ્ધિ કરનાર, આળસરૂપી માહાત્મ શત્રુઓનો સંપૂર્ણ રીતે નાશ કરનાર, દરેક કાર્ય સિદ્ધિ થવાનું સુખ્ય સાધન, અને દુનિયાની ૪૨જો બળવવામાં જે સુખ્ય હથિયાર છે તે ઉદ્યોગ છે; એવા બહુજ થોડા કાર્યો હશે કે જે ઉદ્યોગથી પાર પાડી શકાય નહિ; દરેક કાર્ય, દરેક ઇચ્છા, દરેક વૈભવ અને દરેક જાતનું સુખ ઉદ્યોગથી તરતજ મેળવાય છે; વળી મનોવૃત્તિ પણ શુદ્ધ આલ્હાદક થાય છે. આળસ એ મનુષ્યોનો મોટો શત્રુ છે; અને દરેક વખતે તે કાર્ય બળવવામાં આડો આવી કાર્યની સિદ્ધિ થવા દેતો નથી; તેને આશરે જઈ રહેનારા લોકોને સુખ પ્રાપ્ત થઇ શકતું નથી, અને તેઓની દોલત સાથે શરીર સંપત્તિનો પણ ધીમે ધીમે ક્ષય થઇ જાય છે; વળી ઉદ્યમી મનુષ્ય હંમેશાં પોતાના કાર્યોમાં યુગ્યએયો રહેવાથી અનીતિને માર્ગે આલવાની તેઓને ઇચ્છાજન થતી નથી, પણ આળસુને તેથી ઉલટું અનીતિને રસ્તે ચઢવાનું સાધન તરતજ મળી જાય છે; કહ્યું છે કે-

“ ઉદ્યમેન હિ સિધ્યાન્તિ, કાર્યાની ન મનોરથૈઃ;

કાર્યો ઉદ્યમ કરવાથી સિદ્ધ થાય છે, પણ ઇચ્છા કરવાથી સિદ્ધ થતા નથી, ! દલપત રામ પણ કહે છે કે.

“ કલ્પ વૃક્ષ કાને સુણ્યું, આપે ઈચ્છિત લોગ;

મેં મનમાં નિશ્ચય કર્યો, કલ્પ વૃક્ષ ઉદ્યોગ. ૧

ધેર કાંઈ પણ ઉદ્યોગ વિના આળસુ ખેતી રહેનાર ખરેખર દેશના શત્રુજ છે; તેઓ પોતાને, પોતાના કુટુંબને, પોતાની માતિને કે પોતાના દેશને જરા પણ ફાયદો કરતા નથી, પણ ઉલટા દેશના મનુરોએ મહેનતથી ઉપાર્જન કરેલા ધાન્ય કાંઈ પણ બદ્ધો (ઉદ્યમનો) આપ્યા વગર ખાઈ દેશને હાનિકર્તા થઇ પડે છે. દરેક પ્રાણી આ સૃષ્ટિમાં ઉત્પન્ન થઈ આગળ વધવાનો પ્રયત્ન કરે છે, અને આ પ્રયત્ન ઉદ્યોગથી તરતજ સફળ થાય છે; ઉદ્યમ વગર કાંઈ પણ વસ્તુની પ્રાપ્તિ થાય તેવું ઇ-

૧૪૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

૨૭૫૦ તે પણ ખરાબ છે. પોતાને જામતી દરેક વસ્તુ દરેક પ્રાણીએ ઉદ્યોગથી જ મેળવવી એવી તેની શરજ છે. અને જેમ જેમ આ દુરજ તરફ આંધું લક્ષ આપે તેમ તેમ ધારેલી વસ્તુ મેળવતાં બહુજ મુશ્કેલી પડે છે. યુવાવસ્થા એ ઉદ્યોગ કરવાની મુખ્ય વય છે; તેમાં ઉઘમ વગર એસી રહેનાર પુરુષ ઘણું કરીને પછીની અવસ્થામાં દુઃખીજ થાય છે માટે પોતાથી અને તેટલો દરેક યુવાને ઉદ્યોગ કરવો, અને આજસને દુર કાઢવું.

(૭) સંપ—(Harmony).

સંપ એ હાંદગીની ચારે અવસ્થામાં ઉપયોગી છે. જે કુટુંબમાં સંપ હોય તે કુટુંબ સુખને રસ્તેજ દોરાય છે, પણ જે કુટુંબના માણસો સંપીને નહિ ચાલતાં, એક બીજા સાથે કંઠાસ કરે છે તેઓ દુઃખીજ થાય છે. સર્વ વસ્તુઓનો નાશ કરનાર, અને સફળતા મેળવવામાં આડો આવનાર કુસંપ છે. જ્યાં કુસંપ દાખલ થયો ત્યાં તરતજ કંઠાસ દાખલ થાય છે અને ક્લેશ દાખલ થતાંજ ગૃહનો આનંદ અને વૈભવ ચાલ્યા જાય છે. સર્વ મનુષ્યને એક બીજાનો ખપ પડે છે, અને તેથી જ સંપથી દરેક મનુષ્યો જોડાયા હોય, તો તેના કાર્યોમાં રત્તોજ બહુજ સહેલાઈથી મળે છે. ક્લેશી પુરુષનું મુખ જોવું પણ કોઈને ગમતું નથી, અને તેનાથી દૂર રહેવા દરેક જણ પ્રયત્ન કરે છે. સર્વેની સાથે સંપીને ચાલનાર અને સર્વેને તેના કામ કાજમાં મદદ કરનાર મનુષ્ય તરફ આપણી પ્રીતિ તરતજ દોરાય છે. સંપેલા મનુષ્યો, જે કે ચોડા અને નિર્મળ હોય, તોપણ સખજને પહોંચવાને તેઓ શક્તિવાન થાય છે. કહ્યું છે કે—

“ અલ્પાનામપિ વસ્તુનાં, સંહતિ કાર્ય સાધિકા ।

સ્વદપ એવી પણ વસ્તુઓનો સંયોગ કાર્યોને સંપૂર્ણ સાધ્ય કરે છે.” જે કાર્યો પાર પાડવા બહુ મુશ્કેલ લાગતા હોય, જે પાર પાડતાં કંટાળો ઉપજતો હોય તેવા કાર્યો પણ સંપથી તરતજ પૂર્ણ કરી શકાય છે. દરેક જગ્યાએ વેપાર, જ્ઞાતિ, કુટુંબ વિગેરેમાં સંપ હોય તોજ વૃદ્ધિ યથ શકે છે. જો જ્ઞાતિમાં સંપ ન હોય તો તેમાં તડ પડે છે, અને એક બીજા સાથે ક્લેશ કરી વ્યવહાર તોડી નાંખે છે. આવીજ રીતે વેપારી વર્ગમાં કુસંપ પેસવાથી વેપારમાં કાંઈ લાભ રહેતો નથી; અને કુટુંબમાં ક્લેશ પેસવાથી તો જે ભાઈઓ એકઠા ઉછર્યા હોય, સાથે ખાધું પીધું હોય તેઓને વહવાડ થાય છે. આવી રીતે હરેક આજતને કુસંપ અધોગતિએ પહોંચાડે છે. યુવાવસ્થામાં સંપની ખાસ જરૂર છે. તેઓને પોતાના કાર્યો જુદી જુદી જાતના

યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ.

૧૪૧

મનુષ્યો સાથે કરવાનાં હોય છે, તેથી ક્ષેત્રી સ્વભાવ રાખે તો તેને તેઓ-
નાથી વિખુટાં પડતું પડે છે. માટે દરેક યુવાનોએ સગાં સંબંધીઓ અને
ખીન્ન સર્વે માણસો સાથે સંપ રાખી પોતાનો ઉદ્યોગ ખરી રાખવો જોઈએ.

(૮) ઉદ્વેગ—(Insolence)—

યુવાવસ્થાનો મોટામાં મોટો દુર્ગુણ ઉદ્વેગ છે એ વખતમાં પોતા-
ની દરેક કાંચો કરાય, પોતા કરે તેજ સાઈ, સર્વે આપતોનો યશ પોતાને
મળવોજ જોઈએ એવા મનથી દોરાઈ જઈ અનુભવીઓના ગ્રાહ્ય શબ્દો ત-
રફ દુર્લક્ષ કરે તે વળી શીખામણ આપનારા પુરૂષો પ્રતિ પણ ઉદ્વેગથી
તિસ્કાર બતાવે ન. પોતાના વડીલો, માતા, પિતા વિગેરે તરફનું માન ઉ-
ડી જાય છે, અને તેને બદલે “ તેઓને શી ખબર પડે ” એમ બોલી
તેઓની યોગ્ય સલાહ ઉપર ધ્યાન નહિ આપી આખરે પસ્તાવો કરવાનો
વખત આવે છે. આ અવસ્થામાં પોતાના જ્ઞાનને માટે બહુ ઉંચો વિચાર
હોવાથી પોતા સંપૂર્ણજ છે એમ મનમાં માને છે અને તે કારણથી અનુ-
ભવી માણસોના વાક્યો તરફ ધ્યાન આપવા ઇચ્છા થતી નથી. વૃદ્ધ મનુષ્યો
સંસારના સપાટાનો અનુભવ કરીને ઉદ્વેગ કરતાં બંધ પડે છે. પણ
યુવાનોમાં અનુભવની ખોટ હોવાથી દરેક વખતે સાહસ કરી દે છે, અને
પછી દિલગીર થવાનો પ્રસંગ આવે છે. તેઓનો પ્રવાસ માર્ગ તદ્દન નરીન
હોવાથી જે સાહસ કરવા જાય છે તો તેની કશ્પનામાં પણ ન આવે તેવા
વિધ્નો તે માર્ગમાં આવી પડે છે. માટે કામ શરૂ કર્યા પહેલાં પોતાના મા-
આપ, ગુરૂજન, અને સુર મિત્રોના વિચારો તરફ લક્ષ રખાય તો તે કાર્યમાં
વ્યથા આવી પડવાનો સંભવ ઓછો રહે છે. જે જે મનુષ્યના ઘરમાં વૃદ્ધ
મનુષ્ય ન હોય તેનાઘરમાં અન્યવસ્થા માલુમ પડવાનો સંભવ છે, તેવીજ
રીતે જે માણસ અનુભવીની સલાહ સિવાય દરેક યોગ્યયોગ્ય આખતમાં
પોતાનાજ યુવાનીની ઉદ્વેગથી ભરપૂર વિચારો તરફ ખેંચાઈ જઈ ખીન્નએ
તેના હિતને માટે આપેલી શીખામણ તરફ ગર્વથી ધિક્કાર બતાવે છે, તે
આ સૃષ્ટિમાં કુમાર્ગ ઉપરજ દોરાઈ જાય એવો સંભવ છે. જ્યારે ઉદ્વેગ
હૃદયમાં ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે જ્ઞાનયક્ષુ બંધ થઈ જાય છે અને યોગ્યયોગ્ય
કાર્ય તરફ ધ્યાન અપાતું નથી, અને પછવાડેથી પસ્તાવો કરવાનો વ-
ખત આવે છે, પોતાના વિચારો તરફ ધ્યાન આપવું તે પણ અવસ્થનું છે.
પણ તે વખત બુદ્ધિથી જરા વધારે વિચાર કરી તેમાં ઉદ્વેગ થઈ જશે
કે નહિ, તેનું મનન કર્યા પછી આપણા વિચારો તરફ દોરાવાથી ફાયદો

૧૪૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ધરો. મારે દરેક યુવાન બાઇ પોતાનામાં રહેલો ઉદ્ધતાઈને દુર્ગુણ દૂર કરી કુમાર્ગથી પાછા હરશે.

(૯) ચિત્ત સ્થિરતા- (Firmness of mind)

જેજે કાર્યો પુરા કરવાનાં દરેક મનુષ્યો ધારે છે, તે તે કાર્યો ચિત્તસ્થિરતાથીજ પુરા થાય છે. ચિત્ત એ એક મિત્ર સમ્માન છે. જેવી રીતે સુમિત્ર સારી સલાહ આપી સારે માર્ગે દોરે છે, તેવીજ રીતે સ્થિર અને સુશિક્ષિત ચિત્ત મનુષ્યના વિચારોને સુધારી તેને આગળ પાડે છે. દરેક બાબતમાં ખરા અથવા ખોટાની પોતાની પસંદગી તે આપે છે. જે કામ કરવા ચિત્ત ના પાડે તે કામ કરે તો તેમાં તમારું આખું શરીર કંપાયમાન થાય છે તેનો સર્વેને અનુભવ હશે. આ મનને સારી રીતે કેળવી, જેમ જેમ અનુભવમાં આવતું જાય તેમ તેમ, ઉત્તમ વિચારો સુપુસ્તકો અને સત્પંગથી જે તેને અનુશિક્ષા આપવામાં આવે તો તે સ્થિર થઈ યોગ્યા યોગ્ય કાર્યોની સમજણ આપે છે, અને બહુ લાભ કઠો થઈ પડે છે. અસ્થિર મનવાળા મનુષ્યો કોઈ પણ કાર્યોનો આરંભ કરી શકતા નથી, અને રાત્ર કયાં પછી પણ અસ્થિર મનવડે કલિપત ઘણી આપત્તિઓ આવી પડશે એમ લાગવાથી તે અપુરું છોડી દે છે. અસ્થિર ચિત્તવાળો મનુષ્ય મંદ બુદ્ધિવાળો હોઈ, પોતાના સમાગમવાળા લોકોને આયુગમનો થઈ પડે છે. વળી અસ્થિર ચિત્તવાળો મનુષ્ય પોતાને પણ હાનીકર્તા થઈ પડે છે; કોઈ ઉપયોગી કાર્ય તેને સોંપવામાં આવે છે તો તે ચિત્તની અસ્થિરતાથી પૂર્ણ કરી શકતો નથી તેથી તે કદાચ બીજાને પણ હાનિકારક થાય છે. વળી આવાં માણસો પોતાની ઉપર આવી પડેલી ઘણી દુરંતે તરફ ધ્યાન આપી શકતા નથી જે કર્તવ્ય રાત્ર કરે છે તે મહા મુશ્કેલીથી પુરું કરે છે, અને બાળ કાર્યોનો આરંભ નેને મહાન વિચારનું કારણ થઈ પડે છે. આથી ઉલ્ટી રીતે સ્થિર ચિત્તથી પોતાની દરેક કરણી ઉપર ધ્યાન રાખી શકાય છે, અને પોતાની દુરંતે બનવામાં આવી પડતા વિદ્વો દૂર કરી શકાય છે. યુવાવસ્થામાં જુદા જુદા ઘણા કાર્યો ઉપર ધ્યાન આપવાનું હોવાથી સ્થિર ચિત્તની બહુ આવશ્યકતા છે.

(૧૦) શાંત સ્વભાવ. (Calm disposition)

પોતાની ઇચ્છા વિરૂદ્ધ જ્યારે કામો થાય છે, ત્યારે ક્રોધાવેશના સ્પાટામાં માણસ આવી જાય છે ક્રોધ એ મનુષ્યનો મોટો શત્રુ છે. ક્રોધી મનુષ્ય સાંઠ અથવા ખરાબ જોઈ શકતો નથી. આવી રીતે કરેલો ક્રોધ બહુવાર વ્યર્થ પણ હોય છે. પણ જ્યારે ક્રોધાવેશ આવે છે ત્યારે સંસ્તતા

યુવાનોને શાંતિ સંભાળે

૧૪૩

અથવા અસત્યતા, વાળખી અથવા ગેરવાળખી કાંઈ જોવાતું નથી; અને એક ગાંડા માણસની માફકજ જેવું મનમાં આવે તેવું બોલી જવાય છે; અને પછવાડેથી પસ્તાવો કરવો પડે છે. આવી રીતે કોઈથી બોલાયેલા શબ્દો બોલનાર તથા સાંભળનાર બંનેને દુઃખિત કરે છે. જે કાર્યો શાંતતાથી કહેવાયે પાર પડે છે તેજ કાર્યો ગુસ્સાથી કહેવાયે અપૂર્ણ રહે છે. જે વાત, જે હુકમ, જે કાર્ય વીગેરે કાંઈ પણ કોઈથી કહેવામાં આવ્યું હશે, તેની અસર જરા પણ નહિ થશે; અને લોકો હસશે. વળી શાંતતાથી ચોખ્ખાચોખ્ખા બાબત યથાર્થિત જોઈ શકાય છે, વિચારાય છે, અને તેના ચોખ્ખા ઉપયોગ કરાય છે. ઘેલા મનુષ્યની માફક શાંત સ્વભાવવાળો કદી પણ બકબકાટ કરી નાંખતો નથી. લોર્ડ ચેમ્બર ફીટ્ઝ કહે છે કે “કોઈ ઉત્પન્ન થાય કે તરતજ તે નરમ પડતાં સુધી સુપ રહેવું. વળી તમારા ચહેરા ઉપરથી પણ તે આવેશ તમારે જણાવા દેવો નહિ. તમારી નજર વર્તણૂકથી સર્વને શાંત રાખો” કોઈને તેના સર્વ કાર્યમાં વિઘ્નો આવી પડે છે; વળી એક દુર્ગુણ બીજા દુર્ગુણને તરતજ ખેંચી લાવે છે. તેથી કોઈ પુરૂષોમાં અસત્યતા વીગેરે દુર્ગુણો પણ આવે છે. કોલ્ટોન કહે છે કે “મદના મદની પેઠે ક્રોધનો મદ માણસને બીજા પાસે ઉઘાડો પાંડો દે છે અને પોતાનાથી ભુલવે છે.” શ્રી મધ્યશાવિજયજી ઉપાધ્યાય પણ કહે છે કે—

ક્રોધ તે બાધ નિરોધ દ, ક્રોધ તે સંયમ ધાતિરે;

ક્રોધ તે નરકકું બારકું, ક્રોધ દુરિત પક્ષપાતિરે. ૧

પાપ સ્થાનક છડું પરિહરે.

ક્રોધી પુરૂષને આ જન્મમાં સુખ મળી શકતું નથી. તેઓ વારંવાર ક્રોધ કરી પ્રત્યેક મનુષ્યને પોતાની વિદ્ધ કરે છે; શાંત સ્વભાવ એ મ્હોટા સદ્ગુણ છે; અને યુવાવસ્થામાં તો બહુજ ઉપયોગી છે; તે કારણથી દરેક યુવાન અને વૃદ્ધા પણ કે ધને દૂર કરશે તો સુખી રસ્તા ઉપર આવવામાં તેઓને ઢીલ થશે નહિ.

શ્રી મગશીજી તીર્થના સંબંધમ મળેલી કૃતેહ.

(બાબુસાહેબ બદ્રીદાસજીને ધન્યવાદ.)

શ્રી મગશીજી તીર્થ માગવાદેશમાં ઊજાજયની આમંત્રિ આવેલું છે. તે તીર્થના સંબંધમાં છેવટનો દશવ એવો થયો હતો કે—“ સવારમાં છથી નવ બજા સુધી દિગંબરીઓ પુજા કરે, તે વખતે શ્વેતામ્બરીઓએ દેશસરમાં પણ પ્રવેશ કરવો નહીં. ત્યારબાદ શ્વેતામ્બરીઓએ આખો દિવસ પુ-

૧૪૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ગ બહિત કરવી. ” આ તીર્થ ખાત્ર આપણું છતાં આ ઠરાવ તદ્દન વિરુદ્ધતાવાળો હતો. ઉપરાંત “ ભંડારના સંબંધમાં પણ એક કમીટી નીમવી અને તેમાં દિગંબરીઓને પણ દાખલ કરવા. ” આવો ઠરાવ થયો હતો. આ બાબતમાં બાબુસાહેબ બદ્રીદાસજીએ પરિપૂર્ણ પ્રયાસ કરી, સખત ગરમી છતાં પણ પોણામે માંસ પર્યંત ગ્વાલીયરમાં રહી ફતેહ મેળવી છે અને ઉપરના બંને ઠરાવ રદ કરાવ્યા છે. ભંડાર આપણને સોંપાયો છે અને માત્ર ગ્વાલીયર સરકારના માનની ખાતર પ્રભાતમાં પ્રથમ દિગંબરીઓ પુજા કરી લેય એટલું ઠરાવ્યું છે તે પણ ધીમે ધીમે આબસી જવા સંભવ છે. આ કાર્યમાં બાબુસાહેબ બદ્રીદાસજી બહાદુર એટલો બધો પ્રયાસ કર્યો છે કે જેને માટે તેઓ સાહેબને પૂરે પુરો ધન્યવાદ ઘટે છે અને આખી જૈનકોમ તેમની આભારી થઇ છે. આવા તીર્થ વાળનારા મહા પુરૂષો નીરસ હોય છે આવા ઉત્તમ પુરૂષના પ્રમુખપણાથી મુંબઇમાં ભરાનારી જૈનકોન્ફરન્સ પણ ફતેહમંદ નીવડવાની ખાત્રી થાય છે.

આ મહાન નરને આખા હિંદુસ્થાનના જૈન સમુદાય તરફથી યોગ્ય માન મળવાની આવશ્યકતા છે. શ્રી શત્રુંજય તીર્થના સંબંધમાં પણ શેઠ. લાલભાઈ દલપતભાઈ અને શેઠ. મનસુખભાઈ ભગુભાઈ વિગેરે એ સારો પ્રયાસ લેવા માંડ્યો છે જેને માટે તેઓ સાહેબ પણ ધન્યવાદને પાત્ર છે.

વર્તમાન સમાચાર.

“કલકત્તામાં ધર્મશાળા.”

કલકત્તામાં યાત્રાળુઓને રહેવા માટે બહુ મુશ્કેલી નડતી હોવાથી તે દૂર કરવા બાબુ મોતીચંદનાથે પોતાના મરહુમ પિતાજી પુલચંદની ઇચ્છાથી લગભગ ત્રણ વર્ષ પહેલાં “પુલચંદ મુક્રીમ ધર્મશાળા” એ નામથી એક ધર્મશાળા બંધાવવી શરૂ કરી હતી. ધર્મશાળા બહુ સગવડતાવાળી કરવામાં આવી છે, અને લગભગ ૨૦૦ મુસાફરો રહી શકે તેવી તેમાં ગોઠવણ કરવામાં આવી છે, લગભગ રૂ.૬૦૦૦૦ ખર્ચવામાં આવ્યા છે, અને તે બારાબાર શામબાઈ લાઇન નં. ૬ ના રસ્તા ઉપર બંધાવવામાં આવી છે. ઓગષ્ટ મહિનાની તા ૪ થીએ જંગાળના લેફ્ટેનન્ટ ગવર્નરે એક મોટા મેળાવડા સમક્ષ એક સુભાષિત ભાષણ સાથે જૈનો તથા બીજા દરેક હિંદુ મુસાફરને ઉતરવા માટે આ ધર્મશાળા ખુલી મુકવાની ક્રિયા કરી છે, બહાર દુકાનો કાઢવામાં આવી છે, જેના ભાડાથી તેનો ખર્ચ ચાલે એવી ગોઠવણ કરી છે અને તે ટ્રસ્ટીઓને હસ્તક સોંપી દેવામાં આવી છે.